

## Plângerile lui Ieremia - J. N. Darby

### Introducere - Plângerile lui Ieremia

Plângerile lui Ieremia, o emoționantă expresie a interesului lui Dumnezeu față de necazul poporului său din cauza păcatului lor, nu cer prea multe remarci pentru a putea înțelege sensul cârții. Sunt totuși necesare câteva reflecții pentru a arăta adevăratul caracter al cârții și relația ei cu ceea ce ne este revelat în alte pasaje privind căile lui Dumnezeu. Primul lucru demn de remarcat, la care am făcut deja aluzie, este faptul că necazul poporului nu este trecut cu vederea de Dumnezeu. Neliniștile lor îl tulbură și pe El, Duhul Lui ia cunoștință, și, lucrând în inimile celor de a căror gură se folosește, El exprimă sentimentele de durere pe care le-a produs. Așa a plâns Hristos împietrirea Ierusalimului și i-a invitat pe locuitorii Ierusalimului să plângă ca și El. Și aici, Duhul Lui nu numai că reia și descoperă lucruri viitoare ci și dă formă și expresie durerii celor care iubesc ceea ce iubește Dumnezeu. Nimic nu este mai emoționant decât sentimentul produs în inimă de convingerea că acela care este în necaz este obiectul afecțiunilor lui Dumnezeu, că Dumnezeu iubește pe cel pe care este nevoit să-l lovească și că el a trebuit să lovească tocmai ceea ce iubește. Prezentând necazul Ierusalimului, profetul recunoaște că acesta era cauzat de păcatul poporului. Dar aceasta nu-i micșorează durerea inimii. Dacă, pe de-o parte, el este ușurat, pe de altă parte este umilit și se simte nevoit să-și ascundă fața. Orgoliul vrăjmașului și bucuria lui la vederea necazului preaiubitei lui Dumnezeu sunt o ocazie pentru a cere compasiune față de cea necăjită și judecata asupra vrăjmașilor ei. În finalul capitolului 1, după ce a mărturisit că păcatul lui luda făcuse să vină răul asupra lui și că Yahve era drept, poporul face apel la Yahve ca să se gândească la necazul lui și să-i judece pe cei prin răutatea cărora era pedepsit.

În capitolul 1, profetul primește misiunea. Cunoscut de Yahve înainte de a se naște, el este pus de Yahve să poarte Cuvântul înaintea națiunilor. Dar, la intrarea în slujbă, Ieremia s-a arătat temător, așa că Yahve l-a încurajat, asigurându-l că avea să fie cu el. El i-a pus cuvinte în gură și l-a pus profet al națiunilor ca să dezlăduiește și ca să planteze. I-au fost date două viziuni care rezumau misiunea lui profetică și anunțau că în curând Ierusalimul avea să fie călcat de popoarele din nord. În aceste împrejurări, Ieremia este în prezența unui popor răzvrătit, din partea căruia se poate aștepta la împotrivire. Și totuși el avea să le vestească totul, iar Yahve, pentru a-l stimula și mai bine pe profet, la încurajări adaugă și o amenințare în caz de neascultare, și anume aceea că, dacă ar fi fost să dea înapoi de teama vrăjmașilor, atunci Yahve însuși avea să-l facă să se înpăimânte. Dar a adăugat că El va fi cu el dacă Ieremia va împlini misiunea care i-a fost încredințată. Versetele 6-8 și 17-18 arată duhul temător al profetului, pe care Yahve a trebuit să-l întărească

Capitolul 2 cuprinde cea mai emoționantă chemare adresată poporului de la Ierusalim, drept care nu este nevoie de explicații, dar se cere ca inima să-l privească cu toată atenția și cu seriozitate. El mărturisește în modul cel mai izbitor bunătatea Domnului și îngrijirile pe care li le-a acordat El. Aici ni se prezintă o comparație între starea actuală a poporului și ceea ce fusese el la început, ca plantat de Yahve, după care ne sunt prezentate căile Lui în dragoste, fără ca să fie menționată venirea Domnului. Nu este avut în vedere Hristos, nici planurile lui Dumnezeu - așa cum sunt ele văzute în profetul Isaia -, chiar dacă le vom găsi mai încolo, ci este prezentată responsabilitatea poporului față de căile emoționante ale harului divin, harul ieșind astfel și mai mult în evidență, iar în capitolul următor este vorba despre binecuvântarea finală.

Capitolul al treilea are aceeași caracteristică, fiind în fond o continuare a aceluiași discurs, cu deosebirea că el prezintă detaliile purtării lui Israel și a lui luda și proclamă restaurarea lui Israel prin bunătatea suverană a lui Dumnezeu. De remarcat faptul că, înainte de pledoaria cu privire la Israel, Domnul a spus că nu era nimeni care să-L caute sau care să suspine după El, că nici poporul, nici preoții nu spuneau: "Unde este Yahve". Pentru că, odată judecata executată asupra lui Israel, Dumnezeu și-a putut revărsa inima într-o mărturie a harului, ceea ce, în mod necesar, îi acordă un loc și lui luda, înainte de a fi uniți cei doi. Finalul capitolului vorbește în termenii cei mai emoționanți despre duhul care, prin har, se va naște în Israel pentru ca el să fie adus înapoi și despre modul în care îl va primi Dumnezeu. În versetele 24 și 25 profetul devine gura care mărturisește starea poporului în momentul când vorbea el. Acest capitol conține revelația solemnă că, în ceea ce privea poporul, reforma înfăptuită sub Iosia era doar ipocrizie. Dacă în primul capitol l-am văzut pe Ieremia instituit în funcția de profet, aceste două capitole alcătuiesc un fel de introducere generală, din care reies căile judecății asupra lui Israel și a lui luda și restaurarea lor în har.

Reluând subiectul din capitolele 2 și 3, capitolul 4 aplică acel subiect la poporul din acea vreme, declarând că, dacă se vor întoarce, trebuie să se întoarcă la Yahve însuși și că formele și jumătățile de măsură nu le vor fi deloc de folos. După versetul 4 profetul vestește judecata sigură pe care o va aduce Dumnezeu din nord și care va cădea în mod distrugător asupra Ierusalimului.

Ni se demonstrează că păcatul și nelegiuirea sunt universale, la ele participând toți, atât cei săraci cât și cei bogați. Se putea oare ca Yahve să nu-i cerceteze? Totuși El nu avea să aducă o nimicire totală. Ne este semnalată sursa răului, sau măcar ceea ce întreține răul: profeții care profețeau minciuni și preoții care stăpâneau cu ajutorul lor. Capitolul 6 continuă această mărturie împotriva răului, și, în același timp, ne face cunoscută poziția lui Ieremia în mijlocul tuturor acelor nedreptăți. Versetele de la 11 la 27 ne anunță în mod clar judecata. Și purtarea profeților falși ne este din nou semnalată. Este prezisă în mod clar venirea lui Nebucadnețar în judecată.

Capitolul 7 începe o nouă profeție, care privește în mod special Templu, care, în loc să le fie o asigurare, așa cum ar fi dorit poporul, nu făcea decât să demonstreze nedreptatea lor. Ei trebuiau să se gândească la Șilo, deoarece casa lui Dumnezeu urma să fie distrusă într-un mod asemănător. luda urma să fie lepădat întocmai cum fusese lepădat Efraim, iar Dumnezeu nu voia să audă de mijlocire în favoarea poporului său. El dorea ascultare și nu jertfe. Un popor care se deda la idolatrie nu făcea altceva decât să întineze casa Lui atunci când mergea la ea.

Dar Israel avea mai puțină inteligență decât păsările, care cel puțin cunoșteau vremea potrivită, în timp ce Israel nu cunoștea judecata lui Yahve. De la versetul 18 până la capitolul 9 versetul 2 profetul prezintă durerea lui profundă. De la versetul următor el vestește judecata, de care urmau să fie atinse și națiunile din vecinătate. În vederea judecății, el îndeamnă pe fiecare să nu se glorifice în om, ci în cunoașterea lui Dumnezeu (v. 23-24).

În capitolul 10, idolii și deșertăciunile națiunilor sunt prezentate în contrast cu Yahve. Versetele de la 19 la 25 spun despre necazul profetului care vorbea despre pustiirea Ierusalimului ca și cum ar fi fost el însuși cetatea pustiită și îi cerea lui Dumnezeu cerând ca El să dea pedepse spre corectare și să nu nimicească. Este bine pentru cititor să remarce faptul că repetiția dezbaterilor lui Dumnezeu cu Israel (sub diferite forme, dar fără a cere multe explicații pentru a putea fi înțelese) este dovada cea mai emoționantă a bunătății lui Dumnezeu, care își înmulțește chemările adresate poporului pervers și răzvrătit, începând de dimineață, cum spune El însuși, ca să-Și facă vocea auzită.

Câteva lucruri de remarcat cu privire la capitolul 11. Dumnezeu îl tratează în continuare pe Israel pe temeiul responsabilității, reamintindu-i invitația de a asculta, pe care i-o adresase încă de la ieșirea din Egipt. El urma să aducă asupra poporului răul cu care îl amenințase. Și totuși îl mai numea încă pe Israel preaiubit. Dar, așa corupt cum era, ce mai putea face Israel în casa Lui? În pofida a tot ceea ce ar fi putut fi ea pentru el, judecata avea să vină. În finalul capitolului, Ieremia se prezintă în poziția rămășiței credincioase care are mărturia lui Dumnezeu. Poziția lui amintește în mod constant de Hristos în Psalmi. În mod evident, Duhul lui Hristos se exprimă frecvent prin gura lui, dar, din câte văd eu, sunt folosiți termeni care se leagă de împrejurările în care era Ieremia, ceea ce face ca sentimentele lui să nu fie atât de adânci ca acelea ale lui Hristos, chiar dacă intenția este aceeași ca în Psalmi. Din cauza fidelității și mărturiei date, Ieremia a fost ținta uneltirilor celor răi. Domnul i-a descoperit acele lucruri, și, potrivit dreptății care caracterizează starea rămășiței credincioase, Ieremia a cerut răzbunarea lui Dumnezeu, aceea constituind mijlocul de eliberare a rămășiței.

El vestește judecata acelor oameni răi prin cuvântul lui Yahve. În Psalmul 83 vedem aceleași principii și aceeași răutate a vrăjmașilor lui Dumnezeu, cu diferența că vrăjmașii sunt dintre națiuni, iar sfera gândurilor este mai vastă: totuși Israel și cunoașterea lui Yahve constituie subiectul rugăciunii de acolo (comparați și cu cap. 9 și Psalmul 65). În Ieremia mijlocirea ocupă mai mult spațiu, pe când psalmul vorbește mai mult de judecată (comparați și Psalmul 69.6-7 și Ier 15.15). Cuvintele din Psalm, venind din însăși gura lui Hristos, prezintă o cerere pentru alții și sunt mult mai impresionate. Apropierea acestor pasaje ne va ajuta să ne însușim relația dintre poziția lui Ieremia și cea a rămășiței prezentate în Psalm. Putem compara și Psalmul 73 și începutul capitolului 12. Acest ultim capitol face parte din aceeași profeție ca și capitolul anterior. Ieremia pledează înaintea lui Dumnezeu în legătură cu judecățile Lui, dar face aceasta cu smerenie și în supunere, drept care Dumnezeu i-a răspuns făcându-l să simtă (în mod penibil de necesar) și mai mult adâncimea răului în care se cufundase poporul. Dar, sprijinind credința profetului prin interesul personal cu care îi dă mărturie, Dumnezeu l-a făcut să înțeleagă că își abandonase moștenirea, și, de aceea, el nu trebuia să se mai mire de felul în care mergeau lucrurile. În același timp, El își descoperă intențiile de a binecuvânta pe poporul său și chiar și pe națiunile printre care el urma să fie risipit, numai ca ele să învețe căile lui Yahve.

Amintind de modul în care Dumnezeu îl legase pe Israel de inima Lui, capitolul 13 anunță judecata grozavă care avea să lovească poporul, ce urma să fie ca îmbătat, și, prin amenințarea cu judecata, poporul este invitat la pocăință. Ni se prezintă și nelegiuirea fără speranță a poporului și durerea profundă a profetului la vederea încăpățănării lor (comparați cu Luca 19:41). Acest zel al profetului pentru gloria lui Yahve, împotriva poporului care îl dezonoră, și această emoționantă afecțiune pentru ei în calitate de popor al lui Yahve arată peste tot lucrarea Duhului lui Hristos. Comparați cu Moise (Exod 32:27-31 și ce urmează) și cu Pavel (Romani 9, 10:1; 1. Tesaloniceni 2:15-16), cu deosebirea că, în Noul Testament, sub har, nu este invocată judecata, și, comparați și cu Hristos însuși (Matei 23:31-37).

Capitolul 14 relatează despre o foamete care a avut loc în țară. De asemenea, este anunțată pustiirea Ierusalimului prin foamete și sabie. Dar trebuie să remarcăm aici emoționanta mijlocire din versetele 7-10 și 17-22 și durerea profundă a Duhului lui Hristos, care se exprimă prin gura profetului, care suferă pentru toate necazurile lor. De remarcat încă un element caracteristic pentru starea poporului, pe care îl semnalează și apostolul Petru, și, cu privire la ultimele lui zile, Însuși Domnul, și anume acela că aveau profeți falși.

Începutul capitolului 15 continuă finalul capitolului 14, dar cuprinde și o învățătură remarcabilă și principii foarte instructive. Yahve declară că și de ar fi Moise și Samuel, a căror iubire și credință în mijlocirea pentru Israel au rămas fără egal printre toți slujitorii lui Dumnezeu pentru popor care stătuseră înaintea Lui până atunci, chiar dacă acei doi conducători preaiubiți ar fi fost prezenți, totuși Dumnezeu nu ar fi putut primi poporul ca fiind plăcut. Cine ar mai fi avut milă de el? Yahve însuși avea să-i abandoneze. De la versetul 10 vedem adevărata poziție a rămășiței credincioase într-un asemenea caz, care este o învățătură din cele mai impresionante pentru noi.

Ieremia se plângea de soarta lui în mijlocul unui popor a cărui pedeapsă îi apăsa inima și a cărui ură se încrâncena împotriva lui fără motiv. În versetele 11-14 vedem că el reprezenta poporul înaintea lui Dumnezeu, dar, în același timp, rămășița credincioasă este separată de masa celor răi. De la versetul 15 rămășița se prezintă separată, dar poartă durerea pentru calamitățile care lovesc poporul, și totuși, în același timp, cere judecarea celor răi și împotrivitori față de adevăr. Ca răspuns, profetul primește indicații precise privind umblarea unui credincios aflat într-o asemenea poziție. Cuvântul mâncat și digerat în inimă este puterea care determină această umblare (v. 15).

În loc să-l asocieze vrăjmașilor și batjocoritorilor poporului, care, văzând starea mizerabilă și ipocrizia celor care se numeau poporul lui Dumnezeu, găseau un bun prilej să-i batjocorească, Cuvântul avea efectul de a-l face să se depărteze de acea stare a poporului, și, datorită iubirii față de popor, să se izoleze ca și cum ar fi cauzat el însuși cauza indignarea lui Dumnezeu, ca și când el ar fi fost poporul. Cuvântul care descoperea relațiile lui Dumnezeu și ale poporului, arătându-i poporului privilegiile și îndatoririle lui, îl forțau pe profet să judece starea poporului, dar îl și făceau să simtă toate consecințele judecății lui Yahve - judecată atât de grozavă pentru inima lui - în măsura în care el realiza legătura strânsă de afecțiune și binecuvântarea care îl lega pe Dumnezeu de poporul Său în starea lui normală și cele ce caracterizau acea stare normală. Profetul spune: "M-ai umplut de indignare" (v. 17).

În versetele 19-21, Dumnezeu dă instrucțiuni exacte cu privire la acea situație. El i s-a adresat lui Ieremia ca și cum ar fi fost acel popor pe care îl reprezenta înaintea Lui dar și, în același timp, potrivit cu credința lui individuală. Întâi i-a spus: "Dacă te vei întoarce, te voi aduce înapoi și vei sta înaintea Mea". Această ușă care rămâne deschisă până ce oamenii o închid este întotdeauna în căile lui Dumnezeu, deși el știe bine că omul nu vrea să profite de ea.

Oare totul se reduce, cât timp este pronunțat cuvântul "astăzi" (Psalmul 95) și ușa este deschisă, la a invita poporul răzvrătit să se întoarcă? Nu, cel credincios are și altceva de făcut: "dacă vei separa ce este de preț de ce este fără valoare vei fi ca gura Mea". Iată care este lucrarea deosebită a credinciosului pătruns de cuvânt chiar în mijlocul ruinei adusă de răzvrătirea poporului lui Dumnezeu. Când gândurile inimii lui sunt la reproducerea acestui Cuvânt și a afecțiunilor lui Dumnezeu care sunt descoperite în el, poate el atunci să respingă în masă tot poporul ca fiind rău? Sigur că nu. Poate atunci el să accepte răzvrătirea lui, pentru care sunt și mai vinovați tocmai pentru că sunt ai lui Dumnezeu? Nici așa nu se poate. El trebuie să știe să facă ceea ce face Dumnezeu, și anume să țină cont de tot ce este bun, și, dacă este prea târziu

pentru a păstra totul, să nu condamne niciodată ceea ce este de la Dumnezeu. Ochiul Lui pătrunzător nu pierde niciodată din vedere ceea ce îi aparține. Așa sunt și afecțiunile profetului.

Dar Dumnezeu este Acela care gândește în felul Lui propriu și lucrează după voia Lui, care se atașează de ceea ce este de preț, recunoscând ce este de preț și separându-l de ce este de disprețuit. Nu este tocmai judecata lui Dumnezeu asupra a ce este rău, dar atunci când răul face ca judecata să fie iminentă, energia Duhului și forța Cuvântului ne fac să ne atașăm de bine, să deosebim ce este bun și să-l separăm de rău, și, dacă știm să separăm acestea suntem ca gura lui Dumnezeu. Dumnezeu le va separa în judecată, lovind răul. La cel credincios separarea o face Duhul lui Dumnezeu, care separă ce este de preț de ceea ce este de disprețuit.

Mai este încă un al treilea principiu: odată ce, prin înțelegerea spirituală, credinciosul este despărțit de umblarea celor răzvrățiți, el nu trebuie să gândească nici măcar o clipă să revină alături de ei. "Ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei". În fine, în această poziție, credinciosul este, din partea lui Dumnezeu, ca "un zid tare de aramă". Împotriva lui sunt cei răzvrățiți care se laudă cu numele de popor al lui Dumnezeu, dar ei nu vor învinge pentru că Domnul este cu el. Eliberarea îi este promisă lui Ieremia.

Dar această promisiune, a cărei aplicație imediată este cu privire la profet, cuprinde o învățătură din cele mai valoroase pentru noi, având în vedere principiul care ne poate îndruma în timpuri asemănătoare: trebuie răbdare, dar drumul este trasat în mod clar. Ușa este întotdeauna deschisă din partea lui Dumnezeu, iar separarea a ceea ce este de preț de ceea ce este fără valoare ne face ca gura lui Dumnezeu. Trebuie să refuzăm în mod absolut să ne întoarcem la necredincioși. Acestea sunt principiile pe care Dumnezeu le expune aici. Cuvântul primit în inimă este resursa pentru a face acestea. Dar, chiar urmând aceste principii, credinciosul este departe de a disprețui poporul decăzut. Dimpotrivă, inima credinciosului ia asupra sa toată durerea pentru situația poporului lui Dumnezeu sau pentru ceea ce poartă în mod public numele de popor al lui Dumnezeu.

În capitolul 16, Yahve îl învață pe Ieremia să evite orice relație de familie cu poporul și să înceteze să mai mărturisească vreun interes cu privire la ceea ce se petrecea în acel popor. Aceasta deoarece El Însuși rupsese complet relațiile cu Israel și avea să facă să înceteze mărturiile lui în mijlocul poporului și să arunce poporul afară din țara lui. Dar, după toate aceste evenimente, prin magnitudinea răului care avea să-l aducă asupra lor, el avea să-i facă să uite cum El i-a eliberat din Egipt în urma eliberării și mai mărețe din acel rău, pentru că trebuia ca Dumnezeu să arate har și să-și asigure poporul, cu toate acestea.

Dar avea să înceapă prin răzbunarea pentru nelegiuirile poporului. În cele din urmă celelalte națiuni vor veni și vor recunoaște că singurul Dumnezeu adevărat este Dumnezeul lui Israel.

În aceste împrejurări, ceea ce este cel mai important este încrederea în Yahve, pentru că acela care nu are această încredere se sprijină pe brațul de carne și nu va vedea venind binele. În acel timp mânia lui Dumnezeu era aprinsă și nu avea să se domolească. Cum să te încrezi într-o inimă înșelătoare și mincinoasă? Yahve cercetează inimile pentru a răsplăti pe fiecare după lucrarea lui. Profetul, în numele poporului, se aruncă în brațele lui Yahve, și, văzând răutatea adversarilor care se ridicau împotriva mărturiei lui Dumnezeu, el face apel la Dumnezeu. El nu dorise venirea zilei groaznice pe care o vestea și nici avusese el intenția de a înceta să se îngrijească, așa cum se cuvenea, rugându-se pentru binele poporului ca să urmeze această mărturie a lui Dumnezeu. Ieremia i-a cerut lui Dumnezeu ca judecata grozavă cu care urma să fie pedepsit poporul să nu fie o groază pentru el. Dumnezeu era sursa speranțelor lui pentru ziua necazului. Ce imagine pentru starea rămășiței în zilele din urmă, dar și pentru poziția celui credincios în orice timp în care poporul lui Dumnezeu nu vrea să asculte mărturia lui. Cu toate acestea, în timpul care mai este încă numit "astăzi", Dumnezeu, în îndelunga lui răbdare, deschide ușa pentru pocăința poporului și a împăratului său, în eventualitatea că ei mai au urechi ca să audă.

Această ușă deschisă pentru pocăință este prezentată în mod clar înaintea poporului în această profeție (v. 1-10), dar poporul, plin de îndrăzneală spre rău, a disprețuit minunata răbdare a lui Dumnezeu și s-a lăsat în voia pornirilor lui rele, prin care Satan i-a luat orice speranță legată de Dumnezeu. Prin profet, Dumnezeu a anunțat judecata Lui, iar mărturia lui provoacă exprimarea unei conștiințe împietrite în siguranța și imuabilitatea privilegiilor și binecuvântărilor legate de rânduielile pe care Dumnezeu le dăduse poporului său, prin care ei întrețineau relațiile lor cu El. Ce groaznică imagine a orbirii! Influența sistemului ecleziastic este din ce în ce mai mare din momentul împietririi conștiinței împotriva mărturiei lui Dumnezeu deoarece necredința, care de fapt tremură, caută adăpost în presupusa stabilitate a ceea ce a rânduit Dumnezeu prin instituirea de forme apostate care constituie un zid contra mărturiei lui Dumnezeu, pe care ei urmăresc s-o ascundă, atribuind rânduielilor instituite de ei stabilitatea pe care numai Dumnezeu însuși o poate da. Totuși conștiința vorbește și nu îl poate lăsa pe necredincios să se bucure de speranța că este în relație bună cu Dumnezeu. Când Dumnezeu își deschide inima, ei spun că nu mai au ce să spere și continuă să facă rele, pentru că, oricum, "legea nu va pieri de la preot, nici sfatul de la înțelept", iar cum falșii profeți ascultau ce voia poporul, poporul spune: "nici cuvântul fără profet". Consider că avertismentul din acest capitol este extrem de solemn: nu este cu putință să ne imaginăm un tablou mai groaznic al poporului mărturisitor. Profetul a cerut judecata lor vorbind în duhul rămășiței călcate în picioare de răutatea adversarilor Domnului.

Capitolele 19 și 20 ne prezintă judecata Ierusalimului în termeni care nu cer multe explicații. Ultimul din aceste capitole ne oferă un exemplu de opoziție din partea preoților și ne arată ceva din ce a avut de suferit Ieremia, fără însă ca aceste suferințe să-l împiedice să-l denunțe chiar pe preot și să repete ceea ce spusese cu privire la Ierusalim. Ne este prezentat și efectul acestor suferințe asupra inimii profetului: el fusese ca și forțat de Yahve să dea acele mărturii și nu avea acel duh care să se bucure în suferințe prin puterea Duhului Sfânt - fapt care este valabil și pentru rămășița credincioasă. Ieremia era continuu subiect de batjocoră. Îl pândeau ca să găsească ceva să-i reproșeze, până într-atât încât el ar fi vrut să tacă, dar cuvântul lui Yahve era ca un foc în oasele lui. Toate acestea, adică profunda nelegiuire a oamenilor, sunt, vai! atât ușor de înțeles: oameni care poartă numele de popor al lui Dumnezeu, în așa fel încât o inimă slabă dă înapoi în fața unor asemenea nelegiuiri, dar, în aceste situații, cuvântul în sine este prea puternic pentru ca să poată fi ținut în lăuntru. Cu toată această temere, ele era conștient că Yahve era cu el, așa că Ieremia cerea răzbunare, aceasta fiind eliberarea și chiar singurul mijloc de eliberare pentru cei care poartă mărturia lui Hristos într-o asemenea poziție. Această eliberare este cântată în versetul 13, dar în versetele 14-18 vedem până unde poate împinge necazul personal un suflet pus la o asemenea încercare.

Același lucru se vede la Iov, care oferă o imagine a aceleiași stări, adică a unui suflet pus la încercare de toate răutățile lui Satan, fără să aibă deplina cunoștință a harului însoțită de sentimentul nimicniciei sale și uitând de sine. Aceasta va fi exact situația rămășiței credincioase în zilele din urmă. Hristos este modelul de comportament perfect în încercare, pentru că El a fost încercat în totul și a simțit deplin realitatea

încercărilor când a trebuit să sufere pentru alții ca să pună bazele harului pentru ei.

La întrebarea lui Zedechia, care dorea să știe dacă Domnul avea să intervină în favoarea poporului împotriva lui Nebucadnețar, Duhul lui Dumnezeu a reunit mărturiile date cu privire la toți membrii familiei lui David care, ca să spunem așa, au condus ruina Ierusalimului: Ioahaz (Ieremia 22:10-12), Ioachim (Ieremia 22:13-19) și Ieconia (Ieremia 22:20-30). Judecata asupra lui Zedechia a fost pronunțată în capitolul 21, și, după ce a fost anunțată, după cum am văzut atunci, că ușa speranței era încă deschisă și pocăința și binecuvântarea pentru o umblare după voia lui Dumnezeu (v. Ieremia 21:12, 22:2-5), judecata este pronunțată din nou împreună cu sentințele declarate din partea lui Dumnezeu asupra diversilor împărați. În fine (cap. 23), expresia indignării lui Yahve împotriva acestor păstori răi face loc declarației că El va ridica un păstor după inima Lui, și anume pe adevăratul fiu al lui David, pe Mesia. Indignarea îndreptățită și judecata lui Dumnezeu sunt exprimate în termenii cei mai duri.

Două lucruri ne atrag atenția în capitolul 24. În primul rând supunerea față de judecată atunci când Dumnezeu este cel care o execută este dovada înțelegerii Cuvântului său și a adevăratei spiritualități. Necredința se bazează nu pe stabilitatea promisiunilor ci pe pretextul promisiunilor, pe stabilitatea rânduielilor oamenilor care se bucură de ele. Cei care se supun judecății lui Dumnezeu asupra infidelității omului - o judecată care se potrivește cu bucuria de promisiuni și care lucrează eliminând rânduielile a căror stabilitate nu este garantată de Dumnezeu, dar în raport cu care omul s-ar fi bucurat de promisiuni dacă ar fi fost credincios - aceia se vor bucura de efectul deplin al promisiunilor față de care Dumnezeu nu se poate să nu fie credincios. Al doilea lucru de remarcat este că, atunci când Dumnezeu dorește să încurajeze credința celor care se supun judecății, ajungând prin supunere la această convingere sfântă că omul merită să fie judecat, nu se limitează la nimic mai puțin decât împlinirea completă a promisiunilor, împlinire care depinde de fidelitatea Lui, indiferent cât de fidel se arată omul, pentru că omul nu se poate bucura de împlinirea promisiunilor altfel decât printr-o lucrare a lui Dumnezeu în el, care îl pune pe om într-o stare potrivită pentru ca să fie împlinite promisiunile (v. 6-7). Poziția poporului în momentul profețiilor lui Ieremia furnizează o ocazie evidentă pentru dezvoltarea acestor două principii, pentru că poporul și familia lui David nu au fost deloc credincioși față de Dumnezeu. Este trist și umilitor când trebuie să recunoaștem că vrăjmașii lui Dumnezeu au dreptate. Un singur lucru ne consolează: faptul că Dumnezeu are dreptate (Ezec. 14:22-23) și că nu se poate ca El să nu reușească să-și îndeplinească promisiunile.

Capitolul 25 încheie, ca să spunem așa, această parte a profeției, făcând un rezumat general al judecății lui Dumnezeu pe pământul pe care îl da în mâinile lui Nebucadnețar. Aplicația imediată la evenimentele deja împlinite nu prezintă mari dificultăți, dar sunt dificultăți dacă încercăm să facem aluzie la zilele din urmă. În primul rând Israel, care a avut întotdeauna ușa deschisă, este judecat. Capitolul începe vestind judecata lui Dumnezeu asupra Ierusalimului pentru că refuzase să asculte chemarea la pocăință care îi fusese adresată timp de douăzecișitrei de ani. Aici remarcăm împietrirea inimii poporului care se încăpățâna în rău și refuza să-și plece gâtul înaintea mărturiei lui Dumnezeu în pofida strădaniei lui Dumnezeu - dacă putem spune așa - de a-i avertiza. În fine, așa vorbește Dumnezeu: "Yahve i-a trimis la voi pe toți slujitorii Săi, profeții, sculându-i de dimineață și trimițându-i, dar voi n-ați ascultat" (Ieremia 25:4, v și 2. Cron 36:15).

Și Yahve propusese dintotdeauna poporului o binecuvântare deplină și îmbelșugată dacă s-ar fi pocăit, dar poporul nu a vrut să se pocăiască. Yahve a anunțat că avea să aducă toate popoarele din nord sub conducerea lui Nebucadnețar împotriva Ierusalimului și împotriva națiunilor din vecinătate pentru ca aceștia din urmă să bea cupa judecății pe care El le-o pregătise. Ierusalimul urma să-i slujească împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani, după care însuși împăratul Babilonului avea să fie judecat și pedepsit, după cum profețise Ieremia împotriva tuturor acelor națiuni, pentru că judecata care trebuia să înceapă la Ierusalim avea să fie o judecată universală. Ceea ce trebuia să se întâmple imediat era judecata națiunilor din vecinătatea Palestinei și apoi urma judecata Babilonului, care a fost instrumentul pentru judecata anterioară. Faptul că cetatea chemată cu numele lui Yahve a trebuit să fie pustiită implica judecata tuturor națiunilor, drept care, în acțiunea simbolică a profeției, toate națiunile care erau în relație cu Israel, toate cele cunoscute în acea vreme, au fost forțate să bea aceea cupă. Dar profeția folosește termeni care se extind la toate națiunile de pe pământ. Aplicația versetului 26 nu merge dincolo de ceea ce s-a întâmplat prin intermediul lui Nebucadnețar, împăratul Șeșacului, care trebuia să bea și el cupa după ceilalți. Capitolul cuprinde principiul judecății universale. În versetele 29-38 este expus răul universal. Singura întrebare care poate fi pusă este aceea dacă în această distrugere ulterioară a tuturor împărățiilor pământului expresia "împăratul Șeșacului" se aplică unei națiuni care stăpânește același teritoriu sau este exclusiv cu privire la Nebucadnețar. Măndoiesc că s-ar aplica la altcineva decât la împăratul Nebucadnețar. Tabloul judecății generale încheie prima parte a acestei profeții, iar ceea ce urmează ne prezintă detalii cu privire la cazuri particulare.

Plângerile lui Ieremia, o emoționantă expresie a interesului lui Dumnezeu față de necazul poporului său din cauza păcatului lor, nu cer prea multe remarci pentru a putea înțelege sensul cârții. Sunt totuși necesare câteva reflecții pentru a arăta adevăratul caracter al cârții și relația ei cu ceea ce ne este revelat în alte pasaje privind căile lui Dumnezeu. Primul lucru demn de remarcat, la care am făcut deja aluzie, este faptul că necazul poporului nu este trecut cu vederea de Dumnezeu. Neliniștile lor îl tulbură și pe El, Duhul Lui ia cunoștință, și, lucrând în inimile celor de a căror gură se folosește, El exprimă sentimentele de durere pe care le-a produs. Așa a plâns Hristos împietrirea Ierusalimului și i-a invitat pe locuitorii Ierusalimului să plângă ca și El. Și aici, Duhul Lui nu numai că reia și descoperă lucruri viitoare ci și dă formă și expresie durerii celor care iubesc ceea ce iubește Dumnezeu. Nimic nu este mai emoționant decât sentimentul produs în inimă de convingerea că acela care este în necaz este obiectul afecțiunilor lui Dumnezeu, că Dumnezeu iubește pe cel pe care este nevoit să-l lovească și că el a trebuit să lovească tocmai ceea ce iubește. Prezintă necazul Ierusalimului, profetul recunoaște că acesta era cauzat de păcatul poporului. Dar aceasta nu-i micșorează durerea inimii. Dacă, pe de-o parte, el este ușurat, pe de altă parte este umilit și se simte nevoit să-și ascundă fața. Orgoliul vrăjmașului și bucuria lui la vederea necazului preaiubitei lui Dumnezeu sunt o ocazie pentru a cere compasiune față de cea necăjită și judecata asupra vrăjmașilor ei. În finalul capitolului 1, după ce a mărturisit că păcatul lui Iuda făcuse să vină răul asupra lui și că Yahve era drept, poporul face apel la Yahve ca să se gândească la necazul lui și să-i judece pe cei prin răutatea cărora era pedepsit.

Capitolul al doilea este un apel solemn și foarte emoționant. Pustiirea Ierusalimului este văzută ca fiind lucrarea lui Yahve față de ceea ce era al Lui și nu ca fiind lucrarea vrăjmașului. Yahve nu numai că doborâse împărăția și conducătorii ei și se purtase ca și cum ar fi fost un vrăjmaș al Ierusalimului și a tot ce era bun în cetate, ci el lepădase chiar și altarul Lui și sanctuarul Lui. El nu mai respecta ceea ce înființase El însuși. Trebuie totuși să ne amintim că era timpul vechiului legământ când relațiile lui Yahve cu poporul său (cu toată îndelunga răbdare a lui Dumnezeu) depindeau de fidelitatea poporului în ascultarea de Yahve. Dar această considerație ne face să apelăm la Dumnezeu însuși. Oricum, rămâne un fapt solemn că Yahve a fost nevoit să respingă ceea ce recunoaște ca fiind al său. Aceasta are loc atunci când Numele Lui este folosit ca mijloc pentru a da mărturie falsă despre ceea ce este El (v. 6, 7). Și aceasta face să reiasă un principiu foarte important, care

este cuprins în slujba lui Ieremia, și anume acela că nu numai înlocuirea cu împărăția Babilonului - un imperiu dintre națiuni - a Ierusalimului și guvernării lui Dumnezeu în Israel ci și înlăturarea acestuia din urmă, care, în sine, constituia fundamentul relațiilor lui Dumnezeu cu omul - unde acestea existau -, ci ca fiind ceva care nu putea rămâne dacă Dumnezeu îl pune la încercare.

În capitolul 3 găsim expresia sentimentelor credinței aflate în necaz, a Duhului lui Hristos în rămășița credincioasă, cu ocazia judecății asupra Ierusalimului, locul unde locuise Dumnezeu. Mai înainte, profetul, sau Duhul lui Hristos în profet, a vorbit în numele Ierusalimului deplângând nenorocirea lui și recunoscându-și păcatul, chemându-L pe Yahve împotriva vrăjmașilor lui, istorisind ceea ce făcuse Yahve respingând sanctuarul său, și, din capitolul 2, exprimând marele lui necaz la vederea răului. Dar, în capitolul 3, el se așează în mijlocul răului pentru a exprima gândurile Duhului lui Hristos, sigur că nu în modul absolut potrivit cu perfecțiunea lui Hristos Însuși, dar ca lucrând în inima profetului, astfel încât aceasta are loc în Ieremia în general, exprimând necazul lui personal produs prin Duhul, dar îmbrăcând sentimente care încercau inima profetului pentru a da la iveală ceea ce se petrecea în sufletul celui credincios în Israel, realitatea sentimentelor celor mai înalte în acea zi de neliniște și necaz, în care, vai! nici dinspre popor nu erau mai multe speranțe ca dinspre vrăjmașii care-l atacau. Ba aceste necazuri erau mai curând din cauza că poporul nu asculta vocea lui Yahve decât din cauza vrăjmașilor, pe care El îi ridicase de fapt spre judecată. Oare ce nu a suferit Hristos? Toate sentimentele pe care le produce Duhul Lui prin slăbiciunea omului le-a simțit deplin El Însuși, cu diferența că El a fost perfect în toate lucrurile în care a fost încercată prin necazuri inima Lui.

În capitolul 3 deci, prin Duhul lui Hristos, profetul exprimă în propria lui persoană toate cele care îl încercau ca având parte de necazul lui Israel și, în același timp, ca fiind ținta vrăjmașiei, poziție remarcabilă și asemănătoare celei a lui Hristos. Ce suferință se poate asemana cu cea a celui care împărtășește suferințele poporului lui Dumnezeu fără a putea să înlătore răul deoarece poporul refuză să asculte mesajul lui Dumnezeu? Decât a celui care poartă în inima lui acest necaz având sentimentul că dacă poporul ar asculta atunci mânia lui Dumnezeu s-ar abate de la ei? Era însăși plângerea lui Hristos: "Dacă ai fi cunoscut tu...". În fond, Ieremia are aceleași sentimente, dar el apare ca fiind din popor și având parte personal de consecințele răului, văzându-se pe sine sub consecințele comportamentului poporului pentru că mărturia lui a fost respinsă. Aceasta putem spune despre Domnul la sfârșitul vieții Sale, pe cruce. Dar vedem că, la profet, acest sentiment, cum a fost întrucâtva și în cazul lui Iov, îmbracă forma rugăciunii personale în care se plânge de propria lui suferință. Ieremia suferea pentru mărturie și din cauza respingerii mărturiei. Primele 19 versete din capitolul 3 cuprind expresia acestei stări. Acest tot constituie duhul rămășiței, cu excepția sentimentului de care voi vorbi, care este exprimat bine în Psalmi. În toate acestea, dacă mergem până la cruce, intră Hristos \*.

Profetul se exprimă ca acela care purta în inima lui durerea profundă pentru ceea ce Yahve a făcut Ierusalimul să sufere, dar o simțea ca unul care îl cunoștea pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul său, astfel încât a putut simți ce înseamnă a fi obiectul mâniei Lui. El a suferit împreună cu Ierusalimul și pentru Ierusalim. Dar realitatea acestei relații cu Yahve, face în același timp suferințele lui Ieremia și mai profunde (v. 22). El începe recunoscând că, în fond, este mai bine să ai a face cu Yahve, deși din altă parte era mai dureros afectat. El arată că este bine să fii în necaz și să stai înaintea Celui care lovește pentru că Yahve nu respinge pentru totdeauna, că Lui nu I se bucură inima să aducă necazuri, dar este nevoit să facă aceasta. De ce să te plângi de pedeapsa pentru păcat? Mai bine să te întorci către Yahve însuși\*\*. El l-a încurajat pe Israel să se convertească, și, amintind în lăngeri de necazul poporului său, credința lui este exersată până la intervenția lui Yahve. Este bine să fie resimțită o asemenea afecțiune și este rău atunci când aceasta scade încrederea în Yahve Însuși.

Profetul a prezentat necazul Ierusalimului, și, amintindu-și de modul în care el însuși a fost ajutat, el a contat destul de mult pe bunătatea pe care a putut-o proba pentru ca să aibă siguranța că Dumnezeu va arăta aceeași bunătate față de popor. Dar, când este vorba de cei mândri și nerușinați, care resping adevărul, a căror vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu se descoperă în împotrivirea față de Cuvântul Său, el cere ca Dumnezeu să facă să cadă asupra lor judecata\*\*\*. Cu inima profund tulburată de sentimentul că răul venea de la Yahve, el este totuși ușurat căpătând o siguranță și poate reveni la necazul în sine pentru a măsura dimensiunile lui, pe care tulburarea inimii îl împiedicase să le vadă până când a ajuns să înțeleagă sursa necazului. Acum el este capabil să se oprească asupra detaliilor și face aceasta cu mai mult calm pentru că inima lui este cu Dumnezeu. Sentimentul de tulburare și necaz resimțit la gândul judecății lui Dumnezeu care vine asupra a ceea ce iubește el nu este păcat, deși, în cazul lui Ieremia, inima lui cade uneori.

Se cuvine să fie tulburat și încurcat de ruptură, poate nu de ruperea relației, ci de pierderea a ceea ce Dumnezeu a susținut față de obiectul favorii sale, care poartă numele Lui și dă mărturie pentru El. Hristos a simțit personal acestea, dar pentru El necazul a mers mult mai departe. "Acum sufletul meu este tulburat. Și ce voi spune? «Tată, salvează-mă din ceasul acesta?»". Însă Hristos este perfect, și, dacă simte din plin un mare necaz și vede că obiectul afecțiunii lui Dumnezeu devine obiectul judecății Sale, trăind un sentiment de durere cu care nimic altceva nu se poate compara, văzând perfecțiunea căilor lui Dumnezeu, El a putut spune: "Dar pentru aceasta am venit la ceasul acesta. Tată, glorifică numele Tău!" (Ioan 12:27). El însuși era, în mod necesar, obiectul afecțiunii lui Dumnezeu, și, în consecință, dacă judecata era executată pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, El era supus unei judecăți perfecte, adică era abandonat complet de Dumnezeu. Ceea ce este groaznic în această schimbare de relație între Hristos și Dumnezeu este faptul că schimbarea era absolută și perfectă în cazul Lui, pe măsura perfecțiunii relației dintre ei: El a fost abandonat de Dumnezeu în loc să se bucure de favoarea infinită cu care era familiarizat.

În cazul Ierusalimului este ceva oarecum asemănător: Ieremia, prin Duhul lui Hristos, simțea cât de prețioasă era relația cetății cu Acela care făcuse să se odihnească Numele Lui asupra ei, intra în această relație ca făcând parte din ea și suferea împreună cu ceea ce era sub judecata lui Dumnezeu. Numai că, deși era mișcat de Duhul lui Hristos, el trebuia să caute echilibrul în gândurile lui, trebuia să-L caute pe Yahve pentru a fi introdus în necazul poporului Lui, și aceasta prin toate necazurile lui personale și cu toate mișcările sincere dar omenești ale inimii lui copleșite de ceea ce se întâmpla. El se leagă de Ierusalim bazându-se pe poziția cetății înaintea lui Dumnezeu, dar nu face aceasta în exclusivitate și în mod absolut pentru Dumnezeu, ca Dumnezeu Însuși, așa cum a făcut scumpul nostru Mântuitor. Între inima lui și Dumnezeu mai exista ceva, un obiect pe care și Dumnezeu îl iubea, dar pe care Ieremia nu-l iubea în Dumnezeu la modul absolut, cu acea afecțiune a lui Dumnezeu. De aceea necazul trebuia să lovească acel obiect, el fiind în Ierusalim și din Ierusalim - să atingă inima lui chiar în acel loc pentru ca Dumnezeu să-l poată atrage și face capabil să vadă totul din punctul de vedere al lui Yahve. Dar Hristos Însuși era în mod absolut pentru gloria lui Dumnezeu și pentru mântuirea altora.

El trebuia să fie cel judecat înaintea lui Dumnezeu, lucru de care, chiar și ca om, era infinit de îndepărtat. Întotdeauna perfect, El a învățat dimensiunea absolută a faptului de a fi pus astfel înaintea lui Dumnezeu și L-a glorificat perfect pe Dumnezeu. Dar nimeni nu poate pătrunde aceasta, chiar dacă știm că despre realitatea acestui fapt. La Ieremia era fondul sentimentelor lui Dumnezeu și el L-a găsit pe Yahve întâi fiind necaz, dar apoi L-a găsit chiar și în necazul în sine și s-a abandonat nu necazului, ci puterii lui Dumnezeu în situația de necaz. Hristos a

putut spune: “De câte ori am vrut să-i strâng pe toți copiii tăi!” era afecțiunea lui Dumnezeu. Ieremia a recunoscut păcatul, cum și trebuia să-l recunoască fiind el însuși în acel loc, chiar dacă aducea mărturie pentru Dumnezeu. Dar acest gând schimbă caracterul sentimentului (Plângeri 2:19-20).

Hristos nu căuta nimic ca resursă, ca și cum ar fi putut găsi ceva în starea poporului ca să-l consoleze și să-i descopere inima lui, ci suferința Lui era în proprie numai Lui și mult mai adâncă (pentru că nimeni nu putea să-l fie partaș la aceasta), dar perfectă, fiind simțită numai de El singur, ca în Ioan 12 când asupra Lui trebuie să vină pedeapsa (pentru că această evanghelie lasă laoparte vechea viță ca fiind respinsă). Isus nu putea să dorească altceva decât venirea ceasului ispitei: El trebuia să se teamă și să fie tulburat, pentru că pentru aceasta l s-a răspuns. Dar aceasta se întâmplă între Dumnezeu și El singur; nici un gând neintervenind și nefiind interpus ca să împiedice prezența în mod absolut a lui Dumnezeu. Vai! Dacă ar fi fost posibil să se interpună ceva, totul era pierdut. Nu, a fost supunerea absolută a omului perfect, care a urmărit numai ca numele lui Dumnezeu să fie glorificat, după cum Dumnezeu însuși este perfect, ca, cu orice preț, să lucreze nu ca Dumnezeu, care trebuie în mod necesar să-și mențină gloria, ci supunându-se în totul, sacrificându-se pentru ca Dumnezeu să-și glorifice numele. Iată de ce el a fost glorificat în mod suveran ca om - glorioasă taină în care gloria lui Dumnezeu va străluci în vecii vecilor.

După ce l-a găsit pe Yahve în necazul lui, Ieremia cântărește în liniște semnificația necazului. Dar aceasta este o ușurare, pentru că, la urma urmei, Yahve nu se schimbă și rămâne același pentru inimă: acesta este subiectul capitoului 4. Profetul revelează totul în duhul lui, privind ce era Ierusalimul sub binecuvântare și ce a ajuns sub mânia Lui. Pentru el nu mai este vorba de împrejurările copleșitoare din prezent, ci și de ce sunt lucrurile înaintea lui Dumnezeu. Își amintește de nazirei, de ceea ce fusese Ierusalimul înaintea ochilor vrăjmașilor lui, fiind cetatea Marelui Împărat, a Unsului lui Yahve, la umbra căruia putea trăi poporul (după cum am văzut deja) chiar dacă cei dintre națiuni aveau împărăția. Ierusalimul ajunsese să fie prins în groapă ca prada vânătorului. Dar duhul necăjit al slujitorului lui Dumnezeu, purtând povara poporului său, apreciază, de astă dată, nu numai nenorocirea care-l copleșește ci și poziția vrăjmașilor Ierusalimului și a cetății preaiubite. Cel care ar fi cutreierat străzile Ierusalimului pentru a căuta un om drept ar fi văzut că vrăjmașii au vărsat sângele celor drepti în mijlocul cetății (v. 13 și cap. 5.1). Cupa mâniei lui Yahve avea să-i fie dată Edomului, care s-a bucurat de ruina cetății lui Yahve. Cât despre Sion, fără-ndoială, el a trebuit să bea cupa până la fund, dar dacă a trebuit s-o bea, ea nu o va mai bea din nou. Pedeapsa nelegiuirii lui s-a împlinit și el nu va mai fi captiv. Totul s-a terminat pentru el; a băut cupa pe care a recunoscut că meritat-o (v. Plângeri 4:11; 1:18,20). Dar păcatul orgoliosului Edom va fi dat pe față și Dumnezeu va cerceta nelegiuirea lui.

Acum profetul îi poate prezenta lui Dumnezeu tot necazul poporului ca obiect al compasiunii și îndurării, pentru că este încă un pas pe calea exercițiilor de inimă profunde. El este în pace cu Dumnezeu, este înaintea Lui și nu mai este o inimă care dezbate în lăuntru ei propria ei nenorocire. Totul este recunoscut înaintea lui Dumnezeu, care este fidel poporului Său, astfel încât inima poate atrage atenția lui Dumnezeu asupra necazului poporului său, pentru ca, după marile Lui îndurări, el să-și amintească de suferințele lui, pentru că Yahve nu se schimbă (Plângeri 5:19-21). Sentimentul de întristare rămâne neschimbat, dar este introdus Dumnezeu, și, cum totul a fost amintit și judecat înaintea Lui, cum tot ce s-a întâmplat în inimă s-a limpezit, sufletul rămâne în relațiile potrivite și eterne care există între Dumnezeu și poporul lui preaiubit, se înconjoară cu relațiile secrete cu Dumnezeul lui și beneficiază de bunătatea Lui fiind în aceste relații. În necazul poporului preaiubit găsește ocazia de a atrage spre el privirea lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata poziție a credinței, la care se ajunge în urma exercițiilor înaintea lui Dumnezeu la vederea necazului poporului Său, necaz cu atât mai mare cu cât este cauzat de păcat.

Această carte a plângerilor este remarcabilă pentru că în ea vedem expresia gândurilor Duhului lui Dumnezeu, adică a acelor gânduri produse în oamenii care sunt sub influența Lui, vasele mărturiei atunci când Dumnezeu a lăsat laoparte ceea ce stabilise în lume ca fiind al său. Nimic nu este asemenea în cercul revelațiilor și afecțiunilor lui Dumnezeu. Cum ar fi putut El trata obiectul afecțiunilor Lui, după cum spune El însuși, ca Adma și Teboim! Hristos a trecut deplin prin această părăsire, suferind aceasta în perfecțiunea Lui împreună cu Dumnezeu. El a lucrat față de Ierusalim și l-a plâns. Dar aici se găsește omul care a pierdut speranța intervenției lui Dumnezeu în favoarea poporului său: Dumnezeu nu trebuia să-l cruțe. Cum ar fi putut fi suportat acest gând de omul care era din acel popor, care îl iubea, care înțelegea că Dumnezeu îl iubea și El și că poporul era obiectul afecțiunii Lui? Cum să suporte gândul că Dumnezeu respinsese poporul? Fără îndoială, Dumnezeu avea să-i restabilească. Dar, acolo unde-i așezase Dumnezeu, orice speranță era pierdută pentru totdeauna. Alături de Domnul, ea nu se pierde niciodată. Pentru aceasta sunt toate aceste exerciții de inimă, ca inima să înțeleagă deplin gândurile și afecțiunile lui Dumnezeu însuși. În rest, aceasta este întotdeauna valabil.

Acest tablou al încercărilor ne este dat aici prin Duhul. Câtă bunătate! Să putem vedea Duhul lui Dumnezeu intrând în toate aceste detalii, nu numai ale căilor lui Dumnezeu, ci și a ceea ce se întâmplă într-o inimă în care judecata lui Dumnezeu este simțită prin har până ce totul să fie pus în ordine în prezența lui Dumnezeu însuși. Inspirația ne prezintă nu numai gândurile perfecte ale lui Dumnezeu și pe Hristos, omul perfect după voia lui Dumnezeu, ci și toate exercițiile produse în bielele noastre inimi atunci când Duhul perfect este în acțiune, ca și aceste gânduri, care, cât ar fi ele de amestecate, se raportează la Dumnezeu sau sunt produse de El, care se interesează de noi. El nu disprețuiește suspinele noastre, deși în ele este amestecată multă imperfecțiune și ceea ce vine din propria noastră inimă. Aceasta vedem aici, în cartea plângeri, ca și în alte locuri, și mai mult în Noul Testament, deși în alt mod.

[clickbible.org](http://clickbible.org)